

Kuoleman tuolla puolen

Tuonela

II.

Pekka Ervastian esitelmä 15.12.1929

Kun muutama vuosi ennen maailmansotaa Titanic törmäsi jäävuoreen ja hukkui, niin matkustajat tiesivät, että ei ollut suuria toiveita pelastuksesta, vaan kuolema odotti heitä. Orkesteri teki sankariryön soittaessaan loppuun asti ”Sua kohti Herrani.” Heillä useilla oli käsitys, että joutuvat lähemmäs Jumalaa kuollessaan. Se onkin oikein, sillä vaikka kuoltua onkin ainakin alussa vaikeata, niin kuitenkin ollaan matkalla yhä lähemmäs Jumalaa. Kuolemassa lähestymme totuutta. H.P.B. ynnä muut tahtoivat puhua vain yleensä taivaasta, eikä niin paljon tuonelasta ja helvetistä. Ajattelevat tuonelaa voi itsekkin jossain määrin tutkia. H.P.B. teroitti, että tuonelaa ei ole tutkittava alhaalta, vaan ylhäältä päin taivaasta. Muutoin voi ihastua liikaa tuonelaan, kuumaailmaan. Voi muuten tuntua tuonela tärkeämmältä kuin näkyvä fyysillinen maailma ja tahtoisi ehkä tappa itsensä. Nyt koetan kuvata asioita vainajan kannalta, mutta muistakaa, että kuvaus pakosta on vaillinainen ja käsitettävä vertauskuvallisesti. Tuonela on siirtymistä luokalta luokalle. On sellaisia, jotka ovat aivan alimmalla luokalla, mutta sitten siirtyvät hyvin ylhäälle ja viipyvät siellä kauan. Toisia taas, jotka ovat kauan alhaalla, mutta vain lyhyen ajan ylhäällä.

Alin ensimmäinen luokka on niille, jotka ovat himojen orjia, juomarit, sukupuolihimossa elävät, murhaajat ym. Siellä on jonkunlaisia eläimiä, jotka muistuttavat ihmisiä, heissä asuu raateleva tuli. Heillä ei ole nyt fyysillistä ruumista, joka peittäisi himot. Ihmiset luulevat, että himot asuvat ruumiissa, mutta himot eivät asu ruumiissa, sillä ruumis on pyhänhengen temppele. Kuolemassa on himoja, mutta ei ruumiita, joilla voisi niitä tyydyttää. Siellä on vain himot, jotka tahtovat saada tyydytystä ja etsivät maanpäällisiä tyydytyspaikkoja. Kun juomari maan päällä tuntee juomahimoa, ei hän ole yksin, vaan hänellä on tuonelan juomarit mukana. Tosin tuonelan juomarit saavat vain vähän tyydytystä toisten maan päällä elävien kautta. Lopuksi he huomaavat, ettei ole elimiä, millä tyydyttää itseään. Täällä on auttajia, jotka koettavat selittää, ettei ole kysymyksessä ikuinen helvetti, vaikka siltä voi tuntua, kun himot raatelevat. Viimein huomaavat, että on luovuttava, annettava haihtua tuo personallisuuden himo, jotta voivat nousta ylös. Egyptissä koetettiin estää tuonelaa ja säilyä eetterissä, jotta voisi pysyä ihmisenä. Siinä onnistuttiinkin, mutta se on mielestäni mustaa magiaa.

Tuonelan toinen luokka on jo toisenlainen, siellä on jo siivompaa. Ensimmäisessä luokassa esiintyivät eläinmuodot, esim. sian pää, josta tyydyttämättömänä saattoi kuono tippua pois j.n.e. Tällä toisella tasolla ollaan jo ihmisiä. Esim. on maailmassa ihmisiä, jotka asettavat avioryhdyksen valopilkuksi, jonka kautta jaksavat elää. Nämä kuoltuaan elävät edelleen yhdessä avioliitossa, vaikka eivät saa lapsia, eikä mitään tyydytystä. Näin toisessa luokassa joskin hienompi himo pidättää. Lopuksi hekin huomaavat, että nyt ovat toisessa tilassa eikä fyysisessä maailmassa ja niin vapautuvat.

Tuonelan kolmannessa luokassa on sieluja, jotka fyysisessä maailmassa ovat olleet ihastuneet säännöllisyyteen, säännölliseen aikaan syödä, olla konttorissa ja nukkua, mutta eivät etsi mitään henkistä elämää. Nämä tuonelassa sitten jonkun aikaa elettyään huomaavat, ettei mikään tyydytä. Juodessa ja syödessä ei mikään tyydytä.

Nämäkin saavat apua, sillä heille selitetään, että olette toisessa maailmassa. Konttoristi ei tapaa johtajaa ja kaikki on vähän sekaisin, eikä tiedä tarkoitusta, mutta sitten tulee auttaja ja sanoo: olet toisessa maailmassa, taivaassa etkä maan päällä.

Neljännän luokan ihmiset ovat käytännöllisesti materialisteja, vaikkei siitä tarvitse aina itsekään olla tietoinen. Ne, jotka ajattelevat, että fyysillinen maailma on ainoa oikea. Ovat voineet matkustaa pois kassan kanssa, väärentää vekselin, sillä heidän sielunsa on niin järkytetty, kun tahtovat vain rahaa, että tekevät mitä vain saadakseen sitä. Tuonelassa tietysti huomaavat nyt, että se oli väärin ja silloin suuttuvat itseensä, sillä eivät kuitenkaan vielä huomaa todellisuutta. Siellä on myös kaikki ne siveellisetkin, jotka ajattelevat, että fyysillinen on ainoa todellinen.

Tuonelan viidennessä luokassa ovat taiteilijat, tieteilijät ja keksijät. Siellä nähdään, mikä on todellista. Kun nuorena olin kahden vaiheilla ja ajattelin, mitä tehdä palvelukseni ihmiskuntaa, niin ajattelin, jos halutaan, niin olen valmis palvelemaan yliopistossa opettajana. Tätä varten hain yliopistosta stipendiä, tutkiakseni spiritismiä, tuonelan jälkeisiä asioita y.m. ja ajattelin sitten kirjoittaa tästä väitöskirjan: ”Tiedon tie”. Minulla oli suuret joukot vanhaa kirjallisuutta kasattuna tutkimuksia varten ja silloin tein sen psykologisen kokemuksen, että oli suurta nautintoa näin tutkia. Samaan aikaan olin tilaisuudessa tutkimaan tuonelaa, kuten tähdensin kirjassani: Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa olen asiaa kuvailut. Näin olin tilaisuudessa vetämään asiat tuonelaan ja silloin havaitsin, että tiedemiehet, jotka näin nauttivat, sidotaan tuonelan viidenteen luokkaan. Silloin toivoin, etten stipendiä saisi. Niin kävikin, en saanut stipendiä, vaan vielä lehdissäkin pilkattiin asiasta minua. Tämä kokemus kuitenkin paljasti minulle, että henkiolennoilla on kiusauksia. Taiteilijoilla kunnia kiusauksena. Tämä selvisi, kun tuonelassa tapasin erään aikoja sitten kuolleen runoilijan, eikä hän tiennyt olevansa kuollut. Hän otti minut ihastuksella ja kohteliaisuudella vastaan kauniiseen kotiinsa, jossa oli kupukatto ja tauluja seinillä,

mutta lattia puuttui. Lattiana oli vain soista ja mättäistä ja liejuista ja ehkä matelijoitakin. Silloin runoilija ei enää ollutkaan ihastunut, kuten alussa, jolloin oli vain ajatellut: katso tällaista, vaan hän oli yhtä ainoata häpeätä. Selitin sitten hänelle, että kunniaista on luovuttava.

Tuonelan kuudennessa luokassa on yhteiskunnan hyväntekijöitä, filantrooppeja y.m. Sellaisia, jotka ovat nauttineet hyvistä töistään ja sitten sitoneet itsensä tänne. Ainoastaan silloin on hyvä, mikä ei tuota nautintoa ei kunniaa itselle, sillä muu ei kelpaa.

Seitsemännessä luokassa ne, jotka ovat kasvattaneet itseään. Sekin on vielä harhaa. Se on haihtuvaa, sillä ei saa ajatella itseään. Luokka luokalta on kasvanut yhä suuremmaksi, mutta nyt pitäisi haihtua. On kuin jotain suurta olisi tulossa. Olemme aivan alasti. Ja sittenkin uskallamme astua taivaan portille. Siellä kuulemme kuin äänen, joka sanoo: älä pelkää luopua omasta itsestäsi ja asuta alas kolkuttamaan taivaan portille.